

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER**

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID  
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.878 van 11 april 2016  
in de zaak A. 218.607/XIV-36.939**

In zake :           XXXXXX  
                    bijgestaan en vertegenwoordigd door  
                    advocaat Ali Acer  
                    kantoor houdend te 2000 Antwerpen  
                    Frankrijklei 33, bus 28  
                    bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door  
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

---

Het cassatieberoep, ingesteld op 29 februari 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 160.959 van 28 januari 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 9 maart 2016 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1.                   Noch het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, noch de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ zijn van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Verzoeker kan derhalve niet dienstig opwerpen dat “het bestreden arrest niet door feitelijke en juridische motieven correct werd gedragen” noch

dat de verwerende partij “niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag [heeft] gelegd”. Als administratieve cassatierechter vermag de Raad van State niet in de beoordeling van de feiten te treden door zelf in de plaats van de annulatierechter te onderzoeken of het bestuur redelijk en zorgvuldig heeft gehandeld.

Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

2. Verzoeker acht artikel 74/11, § 1, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) geschonden omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “onterecht de mening [is] toegedaan dat de duur van het inreisverbod wel degelijk werd gemotiveerd in de aanvankelijk bestreden beslissing”.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

In de aanvankelijk bestreden beslissing staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet met betrekking tot het inreisverbod vermeld dat een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente hem werd betekend op 24 juni 2013. Verzoeker heeft geen stappen ondernomen om het grondgebied vrijwillig te verlaten en hij heeft “daarenboven” een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend.

In antwoord op verzoekers kritiek dat de verwerende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing een inreisverbod van twee jaar oplegt “zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod”, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest vast dat verzoeker niet betwist dat hij reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten kreeg die niet werden uitgevoerd zodat in beginsel een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar kon worden opgelegd, en dat verzoeker na het betekenen van het

(laatste) bevel nog geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, steunt de aanvankelijk bestreden beslissing op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en staan de motieven niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit.

Zoals verzoeker terecht laat gelden, moet de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de hierboven aangehaalde motivering van het bestreden arrest blijkt echter dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de aanvankelijk bestreden beslissing concreet is gemotiveerd wat betreft de duur van het inreisverbod en daarbij uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat de redenen daarvoor te dezen uit die motivering blijken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beperkt zich immers niet tot het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een vroegere beslissing tot verwijdering maar wijst onder meer op de vaststelling in de aanvankelijk bestreden beslissing dat hij reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten niet heeft uitgevoerd en dat hij nog geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten. Verzoeker toont wat dat betreft geen schending aan van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

Verder wordt in het bestreden arrest niet gesteld “dat verzoeker niet aantoon met welke specifieke omstandigheden de [verwerende partij] geen rekening heeft gehouden” maar wel dat verzoeker, in het licht van de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing, “bezwaarlijk dienstig kan voorhouden dat geen rekening zou zijn gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval”. Deze kritiek van verzoeker mist derhalve feitelijke grondslag.

Het enige middel is in die mate kennelijk ongegrond.

## **B E S L U I T :**

- 1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.**
- 2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.**

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op elf april tweeduizend zestien,  
door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,  
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

**De griffier**

**De voorzitter**

**Joris Casneuf**

**Carlo Adams**